

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ได้ธรรมะขึ้นมามีแต่อยู่ในป่า

เราว่างเราจะไปเยี่ยมท่านอุทัยสักวัน แต่ต้องถือโอกาสที่ว่างไปเยี่ยมวัดท่าน จากนี้ไปวัดท่านอุทัย ๕ ชั่วโมง เพราะมันเลยโคราชไป จะเข้าถึงปากช่อง ปากช่องแล้วแยกไปไกล ดูว่า ๕ ชั่วโมง นี่ก็เรียกว่าน้อยไป ๕ ชั่วโมงกว่าแล้วเหมาะ ไกล ท่านอุทัยท่านเคยอยู่ที่วัดถ้ำภูว อยู่ ๒-๓ องค์ด้วยกันมาเป็นประจำ อยู่มาเป็นสิบๆ ปีนั่นนะ ท่านอยู่ที่วัดถ้ำพระภูว ทำเลที่ภาวนานั้นยกให้ว่าเลิศเชียว เป็นชั้นเอกในสถานที่ภาวนาของพระเรา

ที่นั่นมันไม่มีที่ใครจับตาดู ดูว่ามีชาวบ้านเขาอยู่นั้น ๒-๓ หลังคาเรือน ท่านมาพักที่นั่น ท่านจะพักสักคืนสองคืนสามคืนท่านก็จะจากไป แต่ประชาชนไม่ยอมให้ท่านไป เขามีสามสี่ครัวเรือนเขาไม่ยอมให้ท่านไป ท่านก็สงสารเขา เขาคู้เขี่ยหากินใส่ปากใส่ท้องแล้วยังไม่แล้ว ยังแบ่งมาให้พระกินอีก พระท่านก็สงสารท่านจะไม่อยู่ เขาไม่ยอมให้ไป บอกว่าถ้าพวกผมไม่ตายท่านไม่ตาย ว่าอย่างนั้นเลยเชียว เด็ดขาด ไม่ยอมให้ไปเลย พวกสองสามสี่ครัวเรือน เป็นกับตายก็ตายไปด้วยกัน เขาว่าอย่างนั้น เอา อดอยาก ทุกข์ขนาดไหนทุกข์ไปด้วยกัน ตายไปด้วยกัน เขาไม่ยอมให้ท่านไป

ที่นี้ท่านก็เลยใจอ่อน สงสารเขาจะไปละ ก็มีสองสามหลังคาเรือนเท่านั้น อาหารก็อยู่ในป่าในเขากลางปากกลางเขาด้วย สูดหายใจต้องทนอยู่กับเขา เขาไม่ยอมให้ไปเลย เป็นตายก็ไม่ยอมให้ไป ถ้าผมไม่ตายพระท่านก็ไม่ตาย เลยอยู่นั้น อยู่หลายปีนะ ท่านอุทัย ท่านก็อดทน ทั้งสงสารญาติโยม ทั้งเป็นห่วงภาวนา สถานที่นั่นเป็นที่ภาวนาดี มาก ตกกลางท่านก็อยู่มาเรื่อยๆ เราก็ได้ทราบข่าวเสมอ แต่ไม่มีโอกาสที่จะได้ไป พอได้โอกาสก็ไปเลย

ตั้งแต่ก่อนอายุมันยังหนุ่มน้อย พอลงรถแล้วก็ตระเวนเข้าไปเลยในภูเขาภูนั้น เป็นหินพลาก เป็นร่มเป็นอะไรเป็นเกาะเป็นดอน ที่พักภาวนาเหมาะสมมากที่สุด ดูหมดแล้วกลับออกมา ตอนนั้นประมาณสัก ๒๕ ปีนี้มัง ตอนนั้นเรายังหนุ่มน้อยอยู่ไปไหนมาไหนสะดวก ไปดูหมดแล้วกลับมาก็ประกาศเลยให้ท่านอุทัย เอา อยู่ที่นี่ ผมจะรับเลี้ยง เราบอก พระที่มีความตั้งอกตั้งใจภาวนามีเท่าไรให้มา เราจะรับเลี้ยงให้หมด เราบอกอย่างนี้นะ แต่พระโกโรโกโสโล่งภูเขาให้หมด มันหนักภูเขา เราว่าอย่างนั้นเด็ดทั้งสองอย่างเลย ผู้ตั้งใจปฏิบัติจริงๆ เอาๆ มาเราจะรับเลี้ยง ผู้มาโกโรโกโสอย่าให้อยู่ไล่จับหนี บอกตรงๆ เลย

ตั้งแต่นั้นมาเราก็ส่งอาหารเป็นประจำอย่างน้อย ๒๕ ปีนี้ ตั้งแต่เราไปเห็นแล้ว เป็นประจำเดือนนะ พอปลายเดือน ๆ จวนสิ้นเดือนแล้วก็ไปส่ง ๆ ครั้งละ ๔ คันรถ รถ ๖ ล้อ รถ ๔ ล้อ แต่บองขึ้น ของใส่เต็มหมดเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้พระมากขึ้น ดูเหมือนอยู่ในเกณฑ์ ๓๐ พระนะ ๓๐ กว่าบ้าง ลด ๓๐ บ้าง ดูท่านจะตั้งจุดศูนย์กลาง ๓๐ พระอยู่ที่นั่น ท่านอุทัยท่านก็อยู่ทนทาน ตั้งแต่นั้นมาแล้วเราก็รับเลี้ยงตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ ทุกวันนี้พอจวนสิ้นเดือนแล้วก็ไปส่งอาหารให้ ๔ คันรถ กะพอดี ถ้ามหาพวกเขาไปส่งอาหารให้เขาจัดอาหารเต็มกำลัง อาหารสั้นอาหารยาวอะไรมีหมดเลย ๔ คันรถ ๖ ล้อก็มี ๔ ล้อก็มี แต่บองขึ้นเต็ม ๆ เลย

ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งปานนี้ดูอย่างน้อย ๒๕ ปีละ ตั้งแต่เราส่งอาหารจนกระทั่งทุกวันนี้เป็นประจำเดือน ไปครั้งละ ๔ คันรถ ๆ เราส่งเอง ไม่ให้บกพร่อง จะเอากี่คันรถก็ได้ขอให้พอกับจำนวนพระที่อยู่ที่นี่เราเป็นที่พอใจ เขาก็จัดให้ ๔ คันรถ พอจวนสิ้นเดือน ๆ ไป ๆ ดูประมาณสัก ๒๕ ปีละมาถึงปีนี้ ท่านก็อยู่นั้นมา ที่นี้พอดีเขาเอาที่ทางเข้าเขาใหญ่ นั้นแหละมาถวายให้เรา พอเราไปพักที่นั่นเขาก็มาถวายที่ให้เลย ที่ ๗๐ ไร่ ไม่มีปี่มีขลุ่ยอะไรละ ปู๊ปปู๊ปเข้ามาถวายเลย เราไปพักที่นั่น เอ๊ะมันอย่างไรกันนี้นะ

การรับที่แต่ละที่ที่ต้องได้คิดอ่านไตร่ตรองอย่างเรียบร้อยค่อยรับ เพราะเราเคยปฏิบัติมาอย่างนั้น เช่นอย่างวัดเสื่อนั้นเราก็รับ ท่านจันทร์มาอยู่นั้น แล้ววัดอาจารย์เจี๊ยะนี่เรารับแล้ว เราก็นิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมาอยู่ ต้องมีผู้รับเป็นตัวประกัน เป็นเจ้าอาวาสวัดเรื่อยมา พอดีเราไปเยี่ยมเขาก็มาถวายที่ ๗๐ ไร่ ที่ปากช่องจะขึ้นเขาใหญ่ เราก็มาพิจารณาอีก พอดีท่านอุทัยก็ไปที่นั่นหรือพบกันที่ไหนไม่รู้แหละ เลยปรึกษาหารือกับท่านอุทัย ท่านจะว่าอย่างไร ตรงแถวนี้ไม่มีวัดกรรมฐานเลย โลงแจ่งไปหมด ไม่มีกรรมฐานเลย หากว่าท่านจะปลีกตัวมาพักที่นี้เป็นอีกสำนักหนึ่ง แล้วให้พระทางนั้นอยู่ทางนั้นจะมีผู้รับแทนท่านได้ไหม บอกว่าได้ ท่านว่าอย่างนั้น ชื่อท่านเสถียร ท่านก็ตั้งใจปฏิบัติดี ตกลงก็เลยให้ท่านอุทัยนั้นจะไปอยู่ที่ทุกวันนี้ ให้ท่านเสถียรอยู่ที่นั่น ท่านอุทัยอยู่ที่นี้ เขาถวาย ๗๐ ไร่ ดูว่าถวายเพิ่มเข้าอีก ๓๐ ไร่ เป็น ๑๐๐ ไร่พอดี กว้าง เมื่อเร็ว ๆ เราก็ไป ไปพักค้างที่นั่น เหมาะ

อยากได้พระกรรมฐานตั้งใจจริง ๆ ไปปฏิบัติธรรม ไ้พระโกโรโกโสไม่ว่าพระเขาพระเรามันดูไม่ได้นะ ขวางหูขวางตาประชาชนญาติโยมฆราวาส ถึงจะขวางเขาก็ไม่มีแบบมีฉับบับอยู่แล้ว ก็ไม่เห็นมีอะไร แต่พระมีแบบมีฉับบับแต่มาทำให้ขวางหูขวางตานี้ สะเทือนมากนะ ผิดกันมากอยู่ มองดูประชาชนทั่ว ๆ ไปธรรมดา ๆ จนกระทั่งถึงสัตว์ก็ไม่มีอะไรในใจ ถ้ามองเห็นพระขวางหูขวางตานี้ขวางทันทีเลย สะเทือนใจ เพราะพระมีกฏมึระเบียบ ละเอียดอ่อนที่สุดก็คือเพศของพระ ความประพฤติของพระ ความ

เคลื่อนไหวของพระ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับพระหมด แต่พระไปโกโรโกโสมันดูไม่ได้นะ นี่
ละถึงว่าดูพระกับดูโยมต่างกัน

เลยตกลงท่านอุทัยท่านก็รับให้ นี่ท่านอุทัยละอยู่ทางนั้นเดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้นเรา
จึงได้ดูแลอยู่เสมอ เวลาสะดวกวันไหนที่พอจะไปก็ไป ของบรรพทุกใส่รถไปเทลงปี่วะๆ
เลย อาหารการขบการฉันจะไปที่ไหนเป็นอย่างไรละ รถก็คันก็ตาม ถ้าเราไปแล้วเตรียม
รถบรรพทุกเต็มคันรถๆ ไปเลย ไปทางไหนก็เหมือนกัน วัดท่านอุทัยนี้เรายังไม่ได้ทำ
อย่างนั้น ฟังไปสร้างยังไม่นาน

ผู้ยังไม่เข้าอยู่ในป่าในเขาได้ภาวนาเสียก่อนยังไม่เห็นคุณค่าของพระป่านะ ของ
ความอยู่ป่านะ นี่เห็นคุณค่ามาเต็มหัวใจถึงได้มาเล่าให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟัง ได้
ธรรมะประเภทใดขึ้นมาแต่อยู่ในป่าในเขาที่อึดคัดขัดสน ที่จะให้อยู่ด้วยความ
สะดวกสบายนี้ แล้วได้ธรรมะที่แปลกประหลาดอัศจรรย์ในใจไม่ค่อยเห็นมี มีที่ไรมี
ตั้งแต่อยู่ในป่าในเขาลึก ๆ ลับ ๆ เพราะฉะนั้นพระท่านมุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านจึงมุ่ง
เข้าไปในป่าในเขาที่สงบสงัดบงเจียบ ดูหัวใจเรานี้มันจะติดดินตลอดเวลา หัวใจนั้นละ
เป็นตัวคิกตัวคะนองที่สุดในบุคคลคนหนึ่ง ๆ

เวลาเราประกอบความพากเพียรสติจับปุบเลย ไม่ให้มันติดมันดินไปทางที่ผิด
ให้มันทำประโยชน์ในทางที่ถูกที่ดีเรื่อยไป เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานจึงต้องอยู่ในป่าใน
เขาเพื่อดูความเคลื่อนไหวของจิต ความเคลื่อนไหวภายนอกไม่มีประมาณ เอาตัวจิตนี้
ตัวมันก่อเหตุใหญ่โตนี้ละ ประมาณอันใหญ่หลวงอยู่ที่นี้ ภาวนาเห็นจิตดวงนี้นะ มันติด
มันดินขนาดไหน คิกคะนองที่สุดก็คือจิต เวลามันเรียบราบที่สุดก็ไม่มีอะไรเกินจิต อยู่ที่
จิตทั้งนั้น เลิศเลอที่สุดอยู่ที่จิตที่ฝึกทรมานได้เต็มสัดเต็มส่วนแล้ว อยู่ไหนสบายหมด
โลกนี้ว่างไปหมดเลย ไม่มีอะไรมาขวางหัวใจ ก็เลสเท่านั้นขวางหัวใจ ก็เลสมีมากมีน้อย
เป็นเสี้ยนเป็นหนามเป็นหอกเป็นหลาวทิ่มแทง พอชำระอันนี้ออกหมดแล้วว่างหมดเลย
จิต มีแต่ธรรมล้วน ๆ ว่างไปหมด

สุญญโต โลภ อเวกขสุสุ	โมฆราช สทา สโต
อตตานุทัญญู อูหจจ	เอว มจจุตโตโร สียา
เอว โลภ อเวกขนุต	มจจุราชา น ปสุสติ.

ดูก่อนโมฆราช คนนี้ควรจะได้รับมรรคผลนิพพานจากพระพุทธเจ้า ในมานพ
๑๖ คน ได้สอนคนนี้จะเพราะคนนี้จะได้บรรลุธรรมเร็ว พอสอนนี้ก็บรรลุธรรม ดูก่อน
โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนออตตา
นุทัญญูที่เห็นว่าเป็นเขาเป็นเราซึ่งเป็นก้างขวางคอกเสีย แล้วจะหลุดพ้นจากพญา
มัจจุราช พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ พระ

โมฆราชก็พิจารณาอย่างนี้สำเร็จขึ้นมา พระพุทธเจ้าสอนโมฆราชองค์เดียว และธรรมนี้สอนได้ทั่วโลกดินแดน เป็นธรรมประเภทเดียวกัน กิเลสประเภทเดียวกัน ไม่เห็นอธรรมไปได้เลย สอนออกไปจุดนี้ถูกกิเลสทั้งหมด ธรรมเหนือกิเลสแก่กิเลสได้

เวลาไปอยู่ในป่าในเขามันจนตรอกจนมุมมันช่วยตัวเองนะจิต อยู่ธรรมดาเรื่อยๆ ร้อนๆ จิตไม่ดี นั่นละผู้เสาะแสวงหาธรรมถ้าไปอยู่ในที่เช่นนั้นจิตรู้สึกจะมีนจะชา ชินไป ไม่เอาพริกปုပ်เลย ไปหาที่ระเวียงระวังทั้งกลางวันกลางคืนตลอดเวลา สติจับกับจิต เป็นความเพียรตลอดเวลา ประกอบความพากเพียรนั้นละได้มรรคได้ผล จิตใจไม่เคยสงบมันจะคึกคะนองขนาดไหนก็เถอะเหนือธรรมไปไม่ได้ คือสติธรรมเป็นสำคัญ เอาจนได้ อยู่ได้ เป็นอย่างนั้นละท่านภาวนาท่านอยู่ในป่าในเขา

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในป่า สาวกทั้งหลายตรัสรู้ในป่า สรรณะของพวกเรามีแต่บำเพ็ญเพียรในป่า มหาวิทยาลัยป่า ตรัสรู้ในป่าเป็นสรรณะของโลกทุกๆ ไปเพราะฉะนั้นเวลาบวชแล้วท่านจึงไล่พระให้ไปอยู่ตามรุกขมุขุมไม้ ในป่าในเขา พระพุทธเจ้าสอนเองนะ พอบวชแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมุขุมไม้ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏที่เป็นที่เหมาะสมกับการประกอบความเพียร ไม่มีใครรบกวน แล้วให้อุตุสำหรับอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด ตลอดชีวิตนุ่นนะไม่ใช่ธรรมดา ท่านสอนให้พระไปอยู่ในป่าในเขา

เวลาไปอยู่ในที่จนตรอกจนมุมมันจะเห็นความอัศจรรย์ของจิตขึ้นมา จิตนี้เวลาจะตายจริงๆ มันจนตรอกจนมุมจริงๆ มันช่วยตัวเองนะ สติปัญญาอย่าว่าโง่ทุกคนนะ ไม่ได้โง่นะ ถึงขั้นตอนที่มันจะช่วยตัวเองแล้วความฉลาดมันจะมาของมันเอง พริกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายพันพันคมพัดกับกิเลส ข้าศึกศัตรูของจิตขาดสะบั้นลงไปๆ จิตโล่งไปหมดเลย นั่นละท่านภาวนา ท่านจึงสอนให้ไปเที่ยวภาวนาอยู่ในป่าในเขาเหมาะสม

เดี๋ยวนี้พระกรรมฐานยังมีอยู่ทางภาคอีสานมากอยู่พอสมควร รากใหญ่ก็คือครูอาจารย์ที่เป็นผู้แนะนำสั่งสอนก็อยู่ทางภาคอีสาน เช่นหลวงปู่เสาร์-หลวงปู่มั่นเป็นต้น แล้วครูอาจารย์ทั้งหลายที่แตกแขนงไปก็เป็นคนภาคอีสาน พระทั้งหลายก็ติดครูดิตอาจารย์ ครูอาจารย์อยู่ที่ไหนก็ไปเองๆ สมมุติว่าครูอาจารย์ที่มีอรรถมีธรรมจริงๆ ไปอยู่ในภาคใดพระกรรมฐานจะไปเอง ไม่ต้องได้นิมนต์ ท่านไปเอง เพราะท่านมุ่งต่อธรรมของครูของอาจารย์ เป็นอย่างนั้นละ

วันนี้ก็เท่านั้นละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติธรรม เราเกิดมาเราเกิดมาด้วยกรรม ไม่ได้เกิดมาอย่างลอยๆ เป็นอิสระเกิดมานะ เกิดมาด้วยบุญด้วยกรรม กรรมดีกรรมชั่วพาให้เกิด กัมมัสสุเต วิภชติ ยทิท หีนปุปณฺธิ์ กรรมย่อมจำแนกแจกสัตว์ให้มี

ความประณีตเลวทรามต่างกัน ตามแต่กรรมชั่ว-กรรมดีของตัวเองจะจำแนกตัวเอง ให้ไปเกิดเสวยผลดีชั่วสุขทุกข์ประการใด ไม่มีผู้ใดไปทำให้เสวยผลได้นอกจากตัวคนเดียว เพราะฉะนั้นจึงให้เสวยแสวงหากรรมอันดี บำเพ็ญตนให้เป็นคนดี มีครูมีอาจารย์อย่างนี้ มันก็ดีแล้ว ได้รับโอวาทคำสั่งสอนของท่านไปปฏิบัติตน

จิตเป็นของฝึกได้ ฝึกจนเลิศเลอก็ได้ ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าจิต ฝึกให้เต็มสัดเต็ม ส่วนได้บรรลได้ธรรมเต็มหัวใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจิตนี้คือดวงเลิศอยู่ตรงนั้นนะ ทุกข์ทั้งหมดรวมลงที่จิต สุขทั้งหมดรวมลงที่จิต เมื่อชำระสาเหตุที่จะเป็นทุกข์คือกิเลสประเภทต่าง ๆ ออกหมดโดยสิ้นเชิงแล้วจิตก็สว่างจ้าขึ้นมา กลายเป็นธรรมทั้งแท่งภายในจิตดวงนั้นแหละ จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิต อยู่ที่ไหนสบายหมด นี่ละท่านภาวนาอยู่ในป่าในเขาท่านทำอย่างนั้น

พูดถึงเรื่องท่านอุทัยให้ท่านไปอยู่นั้นท่านก็ไปให้นะ ทางนั้นไม่มีกรรมฐาน ให้ท่านอุทัยไปอยู่ที่นั่น ปลุกต้นไม้แถวนั้นขึ้นให้เป็นป่าเป็นเขา เพื่อพี่น้องชาวภาคกลางเราจะได้ขึ้นมาอาศัยท่านได้บ้าง เพราะท่านอุทัยเป็นผู้ได้อบรมมาด้วยดีตลอดมา ไม่มีต่างพร้อย อบรมมาด้วยดีตลอด เห็นว่าจุดนั้นเป็นจุดศูนย์กลางของภาคต่างๆ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคอีสาน เข้ามาเกี่ยวข้องได้ เอาละที่นี่ให้พระนะ

รู้ไหมละ ทูลกระหม่อมฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์กับพระสวามีท่านมาบำเพ็ญความดีงามของท่าน ให้เราทั้งหลายได้เป็นคติตัวอย่างยึดท่านเป็นหลักเอาไว้ ท่านมาบำเพ็ญประโยชน์ พักอยู่ที่นี่วันนี้ท่านก็จะเสด็จกลับละ เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ